

και ξυπνησα, ωστε μπαινοντας στην πραγματικοτητα της ζωης ξαναειωσα ζωντανη.

Αλικη Γουσα.

4. Η πετρα της θαλασσας

1.

Κοιταζω μια πετρα. Η πετρα κοιταζεται. Το κοιταγμα απλωνεται και μ αφηνει στην ακρη. Μεσα χωρανε πλατη μεγαλα, πετανε πουλια, νερο φτανει απο τον οριζοντα μεχρι κει η εδω, βουνα υψωνονται ακινητα. Το κοιταγμα που με κοιταζει κι απλωνεται, μ αφηνει καπου εδω η εκει με την πετρα. Ερχονται τα κυματα, ο ηχος παει με το κοιταγμα που κοιταει μονο του. Πετρα, κυματα, ηχος, το πουλι που παει κι ερχεται ασπρο στα γαλαζια, ολα κοιτανε. Κοιταζομαστε μ αυτο το κοιταγμα που καθηκε.

Κοιταζω την πετρα. Την παιρνω στο χερι. Την αφηνω στην αμμο πριν απο τα κυματα. Λεω πετρα. Πετρα λεγεται.

Μιλω πετρες, κυματα, πουλια, νερο που απλωνεται. Μιλιεμαι. Ορμαει μεσα μου η ευτυχια, ο αερας της γλωσσας και γεμιζει το χωρο μου. Ειμαι χαρουμενος γιατι η ορμη ειναι ακινησια, ο χωρος μου ειναι αυτος, αυτη η απλα. Δεν εχω τιποτα να κανω αλλιωτικο, νεο, καινουργιο, ειναι ολα νεα στο κοιταγμα, στο ακουσμα, στο μυρισμα, στο ακουμπημα, στο ζησιμο, στην εγκαταλειψη, νεα ειναι ολα αυτα τα κομματια να κοιταω, ν ακουω, να μυριζω, ν ακουμπω, να ζω, να εγκαταλειπομαι. Τιποτα δεν ειναι αλλο απο αυτο που βρηκα. Η πετρα ειναι πετρα που κοιταζω, ακουω, μυριζω, ακουμπω, ζω, εγκαταλειπομαι. Η πετρα ειναι πετρα. Ειναι στον αμμο. Δεν ειναι στον αμμο. Πετρα.

Σχεδια στον αμμο κοντα στην πετρα. Δεν ειναι σχεδια στην αμμο κοντα στην πετρα. Σχεδια, πετρα. Ερχεται το κυμα, το νερο βρεχει τον αμμο, κανει νεα σχεδια, κιναι την πετρα. Δεν ηρθε το κυμα, δεν εκανε νεα σχεδια, κιναι την πετρα. Πετρα, σχεδια, κυμα.

Ειναι η πετρα ειναι ο αμμος ειναι τα κυματα. Ειναι πετρα, σχεδια, κυμα. Γιατι, που, ποτε ειναι; Ειναι πετρα, σχεδια, κυματα. Η πετρα, τα σχεδια, τα κυματα ειναι. Ειναι θαλασσα, ουρανος, βουνο, πουλι. Κοιταω, ακουω, μυριζω, ακουμπω, εγκαταλειπομαι ειναι. Θαλασσα, ουρανος, βουνο, πουλι. Κυματα, σχεδια, πετρα. Ειναι πετρα. Ειμαι πετρα. Πετρα.

2.

Η πέτρα λαμπει, λαμπεται, λαμψεις απλώνεται παντου, το παντου ειναι λαμψεις. Το παντου λαμπει το ποτέ, αντιλαμπει το πότε. Λαμπει το ποτέ το πότε, αντιλαμπει το πότε, ολα τα πότε. Λαμπουν τα πότε το πουθενα, αντιλαμπει το πουθενα. Το πουθενα λαμπει το παντου, αντιλαμπει το παντου. Λαμπουν παντου και πότε και ποτέ και πουθενα. Λαμπει η λαμψη της πετρας, απλώνεται, λαμπεται, λαμπει πετρα. Πετρα.

Ετσι η πέτρα τραγουδαι και μοσχοβολαι κι ακουμπαι και ζει κι εγκαταλειπεται παντου και ποτέ και πότε και πουθενα. Λαμπει η πέτρα το τιποτα, αντιλαμπει το τιποτα. Λαμπει το τιποτα πετρα. Ετσι το τιποτα τραγουδαι, μοσχοβολαι, ακουμπαι, ζει κι εγκαταλειπεται πετρα.

3.

Αυτο που εχεις να πεις και να κανεις για την πέτρα ειναι η πέτρα. Λες και κανεις θα πει πως αφηνεις την πέτρα αναγκαστικά, γιατι δε μπορείς αλλο να πεις η να κανεις παρα πέτρα. Το βλέπεις πιο καλα, αν σπασεις την πέτρα: κανεις πετροδουλειες, μπαινεις σε νεα πετροπραγματα που γυριζουν στα παλια τους, στην πέτρα, απ την αλλη μερια, κλεινει ο κυκλος και νεα ειναι τα παλια και δεν εχει νεα η παλια.

4.

Πηρα την πέτρα και την εκανα αγαλμα κι αγαλλομαι που ολη η γλωσσα μου εγινε πέτρα και παλλεται αφηνεται ειναι χωρις να ειναι ν αφηνεται να παλλεται. Αγαλμα πετρας, ζωου, ανθρωπου, αγαλμα μου.

Ειμαι αγαλμα πετρας.

Σωκρ. Α. Σκαρτσης.

Μελετη στο τραγουδι μας

1. εραγεν: ραχισε, ανοιξε· προσμιραγαν: προσμοιραγαν, μοιραστηκαν, κομματιαστηκαν· πονια: πονους (οι λεξιλογικες αυτες γνωσεις δεν ειναι απαραίτητες).

2. μανα, ουρανον, αστρα, λιθαρι-αγιολιθαρο, κατιβαινας, κρους, πονια, σαραντα, δουλευσα, σαραντα δωδεκα, κορη, αγαπη: αυτες οι λεξεις (οσο μπορούν να ξεχωριστουν) πρεπει: η να εχουν μελετηθει σ ολες τους τις αναφορες (η οσες μπορούμε) στον πολιτισμο του ανθρωπου χωρις ορους λογικους, στενα επιστη-